

FYRHÖRNIG, a. 2. Som har fyra hörn. *F.* figur.

FYRHÖRNING, m. 2. En af fyra räta linier innesluten figur.

FYRK, fyrkk, m. 2. Ett mindre silfvermynt, som fordom slogs i Sverige, på olika tid af olika värde. Under Sturarnes tid svarade en fyrk ungefär emot $\frac{1}{20}$ specie-riksdaler nu för tiden.

FYRKANT, m. 5. 1) Se *Fyrhörning*. — 2) Kvadratisk eller rektangulär genomskäring. *Smida jern i f.* — 3) (sjöf.) Rårnas emot kölen vinkelräta eller rätt tvärs varande ställning. *Brassa f.*, se *Brassa*. — 4) (fam.) Afträdeshus.

FYRKANTFIL, m. 2. Fil med kvadratisk genomskäring, huggen på alla fyra sidorna.

FYRKANTIG, a. 2. 1) Se *Fyrhörning*. — 2) Som har kvadratisk genomskäring. — 3) (fam. skämtv.) Säges om en kort, tjock och oformlig människa.

FYRKANTJERN, n. 5. sing. Stångjern, med kvadratisk genomskäring.

FYRKLUFVVEN, a. 2. neutr. — *et.* Klufven i fyra delar.

FYRKRANS, m. 2. (gam. krigsk.) Ett slags fyrverk, som vid beläringar kastades på stormandens fiender.

FYRKULA, f. 1. (gam. krigsk.) Lärfstäck, fylld med fyrverksatts och bestruken utantill med beck eller tjära.

FYRLÖPARE, m. 5. (skepp.) Blocktyg eller tackel, bestående af två dubbla block.

FYRMÄNNIG, a. 2. (bot.) Som har fyra ståndare. *F. växt.* — Brukas substantivt i plur. och bestämd form, för att beteckna växtklassen Tetrandia. *De F-e.*

FYRMÄNNING, m. 2. (bot.) Växt, med fyra ståndare i blomman.

FYRNING, f. 2. 1) Antändning. — 2) (sjöf.) En fyrs underhållning.

FYR- OCH BÅKAFGIFT, c. 5. Afgift af sjöfarande till fyrars och båkars underhåll.

FYRPANNA, f. 1. Se *Fyrfat*.

FYRPENNINGAR, m. 2. pl. Den aflöning, som bruksidkare består en bruksarbetare för hvar dag, han ej har behörligt arbete.

FYRPIL, m. 2. (gam. krigsk.) Se *Brandpil*.

FYRPILSSTYCKE, n. 4. Fordom bruklig skjutpjäs af koppar.

FYRQVINNAD, a. 2. (bot.) Som har fyra pistiller.

FYRSIDIG, a. 2. Som har fyra sidor.

FYRSITSIG, a. 2. Säges om en vagn, som har plats inuti för fyra personer, eller fram- och baksits.

FYRSKÄFTAD, a. 2. Väfd med fyra skäft.

FYRSPETSIG, a. 2. Som har fyra spetsar.

FYRSPRÅNG, n. 5. sing. indef. *I f.*, *i fullt f.*, i fullt galopp, i sträck, så mycket hästarne förmå att löpa; (fig. fam.) i fullt fläng.

FYRSPÄND, a. 2. Förspänd med fyra hästar.

FYRSPÄNNIG, a. 2. *F. vagn*, gjord, att dragas af fyra hästar.

FYRSTAFVIG, a. 2. (prosod.) Som har fyra stafvelser.

FYRSTRUKEN, a. 2. neutr. — *et.* (i musik) Så kallas de noter, hvilka tillhöra den oktav (den *fyrstrukna*), som ligger öfver den »restrukna» oktaven, emedan de stundom betecknas med ett streck uppöfver namnet, t. ex. *c.*

FYRSTRÄNGAD ell. **FYRSTRÄNGIG**, a. 2. Som har fyra strängar.

FYRSTYCKA, v. a. 1. Stycka i fyra delar. — *Fyrstyckande*, n. 4. o. *Fyrstyckning*, f. 2.

FYRSTÄMMIG, a. 2. Som utföres af fyra stämmor. *F. sång.*

FYRTIO, se *Fyratio*.

FYRTRÄDIG, a. 2. Som består af fyra trådar.

FYRUDDIG, a. 2. Som har fyra uddar.

FYRUGN, m. 2. Se *Vindugn*.

FYRVERK, n. 5. Benämning på de eldtändnings-anstalter, hvilka i äldre tider brukades vid beläringar.

FYRVERKÄRE, m. 5. En, som förfärdigar fyrverkeripjeser.

FYRVERKÄRECORPS, ----kå'r, m. 5. *F-en*, särskilt arbetscorps vid svenska arméen, tillhörande artilleriet, och som förfärdiga alla för arméens behof erforderliga fyrverkeripjeser jemte slagkrutshufvar.

FYRVERKARKONST, se *Fyrverkerikonst*.

FYRVERKERI, n. 5. 1) (i vidsträckt bem.) Förbränning af åtskilliga ämnen, på ett bestämdt sätt och vis. — 2) (i trängre bem.) Sådan förbränning antingen för allvarsamma eller roande ändamål. Se *Krigs- och Lustfyrverkeri*. — 3) Samteliga pjäser, som vid en sådan afbränning begagnas. *Afbränna ett f.* — 4) (fig.) Stor mängd af granna fraser, bilder och qvickheter, i tal ell. skrift. — 5) Se *Fyrverkerikonst*.

FYRVERKERIKONST, f. 3. Konsten att tillställa fyrverkeri eller tillverka fyrverkeripjeser.

FYRVERKERIPJES, ---ri'pjäs, m. 5. Benämning på de af åtskilliga ämnen, enligt bestämda regler, sammansatta kroppar, som begagnas till fyrverkeri. [— *pièce.*]

FYRVERKSKULA, f. 1. Se *Fyrkula*.

FYRVINGAD, a. 2. (nat. hist.) Som har fyra vingar.

FYRVINGE, m. 2. pl. — *vingar*. (nat. hist.) Se *Trollslända*.

FYRVINKLIG, a. 2. Som har fyra vinklar.

FYRVÄLDIG, a. 2. (bot.) Så kallas en växt, då blomman har sex ståndare, fyra längre och två kortare. Substantivt, i plur., brukas benämningen *De F-e*, motsvarande Linnés klass Tetradynamia.

FYRVÄPLING, m. 2. Väpling med fyra blad, som någon gång anträffas och anses vara lyckobringande.

FYRÅRIG, se *Fyraårig*.

FYSIK, -i'k, f. 3. (af gr. *Physis*, natur) Se *Naturlära*. *Speciel f.*, läran om de allmänna naturkrafternas verkningar särskilt (speciellt) i luften, vattnet och jorden. [Fysik, Physique.]

FYSIKALISK, a. 2. (vetensk.) Som angår naturläran. *F-a experimenter*. [Physic.—]

FYSIKER, fy'sickr, m. 5. ell. **FYSIKUS**, fy'sikuss, m. 2. (i plur. brukas helst *fysiker*) Naturkunnig vetenskapsman, naturforskare. [Physiker, Physicus.]

FYSIOGNOM, fysiågnå'm, m. 5. En, som förstår att bedöma människor efter anletsdragen. [Ph —, Fysionom.]

FYSIOGNOMI, fysiågnå'mi, ell. **FYSIOGNOMIK**, ----i'k, f. 3. Konsten att af ansigtsdragen sluta till en människas själsegenskaper. [Fysionomi, Ph —.]

FYSIOGNOMISK, fysiågnå'missk, a. 2. Som har afseende på fysiognomiken. [Fysiono-, Ph —.]

FYSIOKRATISK, fysiåkråtissk, a. 2. (vetensk.) *F-a systemet*, lära i statshållningen, som utgår